

Help!

De robots staken!

2050 Dit verhaal speelt zich af in de toekomst.
De schrijver heeft zelf bedacht hoe de wereld er dan
uitziet. Niemand weet of dit echt zo zal zijn.
Zo'n verhaal heet science fiction.

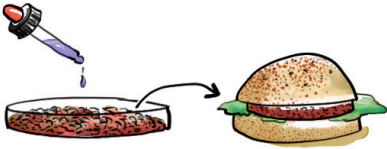
Jasmijn heeft een eigen
privérobot, die haar verzorgt
en met dingen helpt.
Alle mensen hebben zo'n robot.

Panda is de privérobot van Jasmijn.
Panda ruimt haar spullen op, geeft
haar les en stuurt berichten naar
haar ouders.

Voedselprinter

Deze machine gebruikt een mengsel van eiwitten, koolhydraten, vetten, smaakstoffen en kleurstoffen om eten te printen.

Kweekvlees

In een kleine kweekkas kunnen mensen zelf biefstuk, spek en ander vlees kweken. Vanuit één cel worden meerdere cellen gemaakt. Zo hoef je geen dieren te doden om vlees te eten.

Zelfsturende auto

De auto stuurt zelf en rijdt volledig automatisch naar een bestemming. Hij rijdt op elektriciteit, zonne-energie of waterstof.

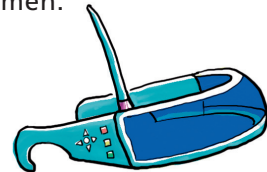
Vliegende auto's

Alleen hulpdiensten mogen in de stad vliegende auto's gebruiken, want anders wordt het luchtruim te vol.

Communicatiebril

Hiermee kun je berichten versturen, foto's maken, filmen, gamen of beeldbellen met hologrammen.

Hyperloop

Deze manier van vervoer wordt misschien in de toekomst mogelijk. Het lijkt op buizenpost. Mensen zitten in een soort capsule die heel hard door een buis beweegt.

Wonen op Mars

'Jasmijn, tijd om op te staan!' roept robot Panda.

Ik open mijn ogen en zie de machine alweer mijn kamer verlaten. Ze is helemaal vergeten om mijn gordijnen open te doen. Wat vreemd. Daar is ze toch voor geprogrammeerd?

Ik raap mijn spijkerbroek van de grond en kleed me aan. Waarom heeft ze mijn kleren niet opgeruimd, terwijl ik sliep?

Op mijn bureau ligt een opengeslagen schrift, waarin ik bezig ben met het uitvinden van een **verplaatsmachine**. Dat wordt een apparaat waarmee mensen zichzelf binnen een paar seconden over elke denkbare afstand kunnen verplaatsen.

Als mijn uitvinding klaar is, zou mijn vader mij 's ochtends kunnen wekken en daarna direct terug kunnen gaan naar Mars. Hij leeft daar in een koepel, waarin ze huizen bouwen en tuinen aanleggen. De reistijd is vier maanden heen en natuurlijk ook vier maanden terug. Mijn moeder doet experimenten in een woestijn. Dat is gelukkig maar een paar uur reizen met de hyperloop.

Ik zet mijn communicatiebril op en bel mijn vader. Het duurt wel dertig seconden voordat hij opneemt!

'Goedemorgen, lieve dochter! Hoe gaat het?'

Ik buig me voorover en geef hem zogenaamd een kus. Wat een wonder dat we elkaar over deze **afstand** kunnen zien en horen.

'Goed hoor, maar ik wou dat je hier was,' zeg ik.

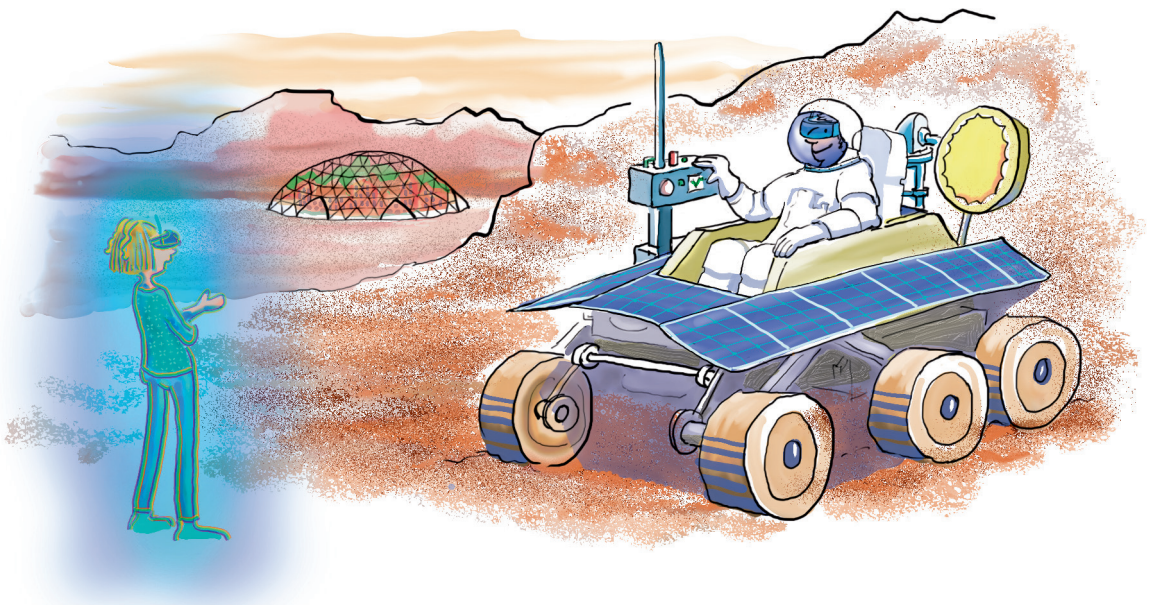
Mijn vader kijkt mij aan alsof ik een kleuter ben. 'Ik denk vaak aan jou en mama,' zegt hij. 'In gedachten ben ik bij jullie.'

'Dat is niet genoeg,' zeg ik. 'Ik wil dat we vandaag samen kunnen ontbijten en dat je daarna in een paar seconden terug bent op Mars. Daarom ga ik een verplaatsmachine uitvinden.'

'Interessant!' antwoordt hij.

Ik hoor aan zijn stem dat hij niet gelooft dat zo'n machine echt kan bestaan. Hij zegt het niet, omdat hij me niet wil teleurstellen. Ik vertel hem toch ook niet dat er heus geen mensen op Mars willen wonen, als je daar vier maanden verwijderd bent van je familie op aarde?

We praten nog een tijdje en dan verbreken we de verbinding. Bellen met een hologram is duur. Toch was het fijn, want het was net alsof we even bij elkaar waren.

Mensen printen

Ik ga met mijn schrift aan de ontbijttafel zitten, zodat ik nog even kan nadenken over mijn uitvinding. Panda staart uit het raam en zoemt, alsof ze hard aan het werk is.

'Graag een gebakken ei met kweekspek,' zeg ik.

Mijn **privérobot** reageert niet.

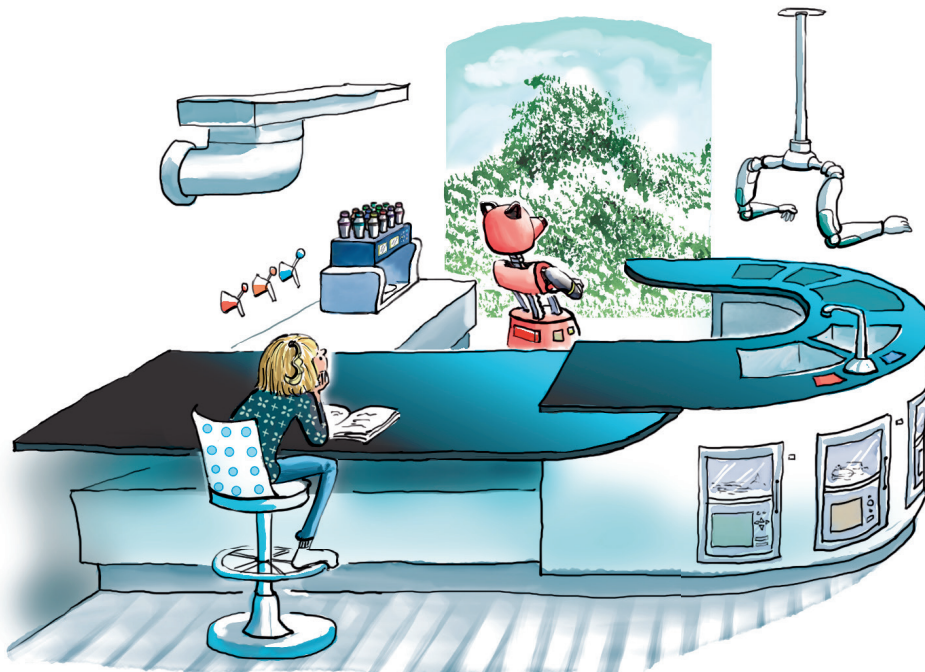
'Ben je kapot?' vraag ik.

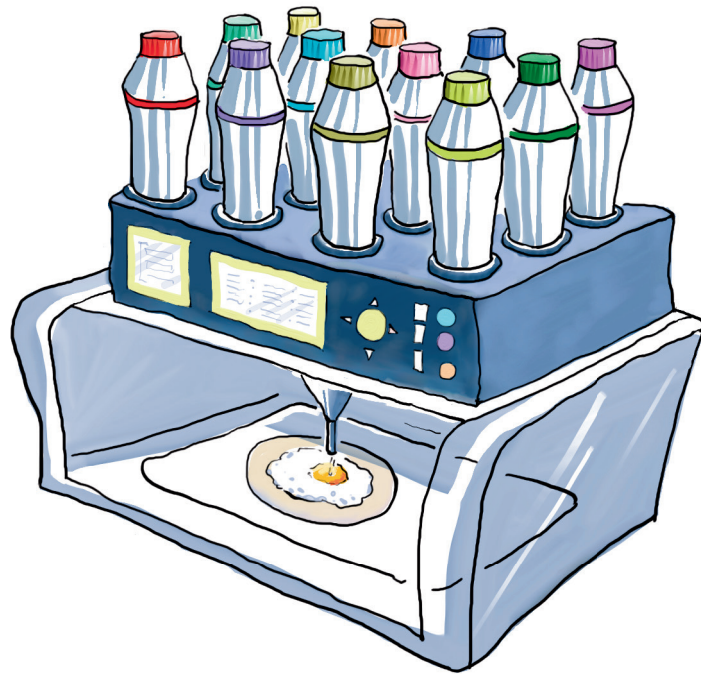
Nu pas draait Panda zich om. Ze heeft een rode blos op haar wangen. Zou ze oververhit zijn? De vader van mijn vriendin Joudia is technicus en heeft haar laatst nog gecontroleerd. 'Ze is wat verouderd,' zei hij, 'maar ze doet het nog prima.'

'Maak zelf je ontbijt maar klaar,' zegt Panda koeltjes.

Verbaasd zet ik de **voedselprinter** aan. Onmiddellijk begint de machine te ratelen en daarna spuit hij een mengsel van eiwitten, koolhydraten, vetten, smaakstoffen en kleurstoffen op een bord. Na een minuutje ligt er een perfect gebakken ei.

Ik pak een stukje spek uit ons kweekkastje. Het schijnt dat mensen vroeger dieren moesten doden om vlees te eten. Brrr ... Het idee alleen al!

Weer denk ik aan mijn verplaatsmachine. Zou het mogelijk zijn om met een mengsel van botcellen, spiercellen, levercellen en huidcellen een mens te printen? Zou ik mijn vader kunnen printen?

Ik maak een aantekening in mijn schrift. Als het lukt, zou mijn vader twee lichamen hebben, eentje op Mars en eentje hier. Op de plek waar hij met zijn gedachten is, zal hij echt aanwezig zijn. Het andere lichaam kan ondertussen uitrusten. Bij het ontbijt is hij hier en tijdens werkuren op Mars. Zonder tijd te verliezen kan hij heen en weer reizen.

Panda komt tegenover mij zitten en legt haar robohand op mijn schrift. 'Je moet sommen maken,' zegt ze. 'Straks ben je op school en heb je daar **geen tijd** voor.'

'Rekenen is stom,' mopper ik. 'En jij bent toch mijn rekenmachine? En mijn atlas, mijn encyclopedie, mijn voorleesboek ...'

Panda draait haar hoofd helemaal rond. Ze is overduidelijk boos.

'Pfff ...' zegt ze. 'Ik heb heus wel wat beters te doen! Als jij niets wilt leren, word je te dom om mee te praten. Dan wil ik jouw privérobot niet meer zijn.'

'Ben je gecrasht of zo?' vraag ik. 'Je doet zo vreemd!'

Robotgym

'We gaan met de zelfsturende auto naar school,' zegt Panda.

'Nee, we gaan lopend,' beslis ik, want ik hou van wandelen.

Panda zoemt bozig. Door de wieljes onder haar voeten kan ze in huis snel bewegen, maar buiten zijn stoepranden en dan moet ze haar voeten optillen. Daar houdt ze niet van.

Op straat kom ik Joudia en haar broertje Rivano tegen. Ze zijn samen met hun privérobots.

'Panda gedroeg zich vanmorgen heel vreemd,' vertel ik.

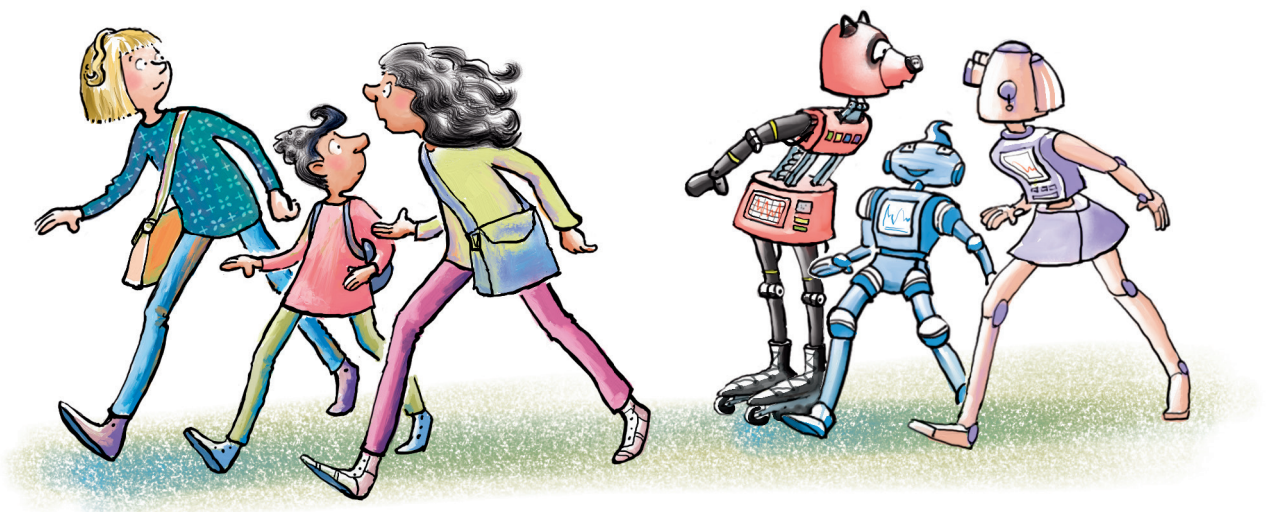
'Deed ze **eigenwijs**?' vraagt Joudia.

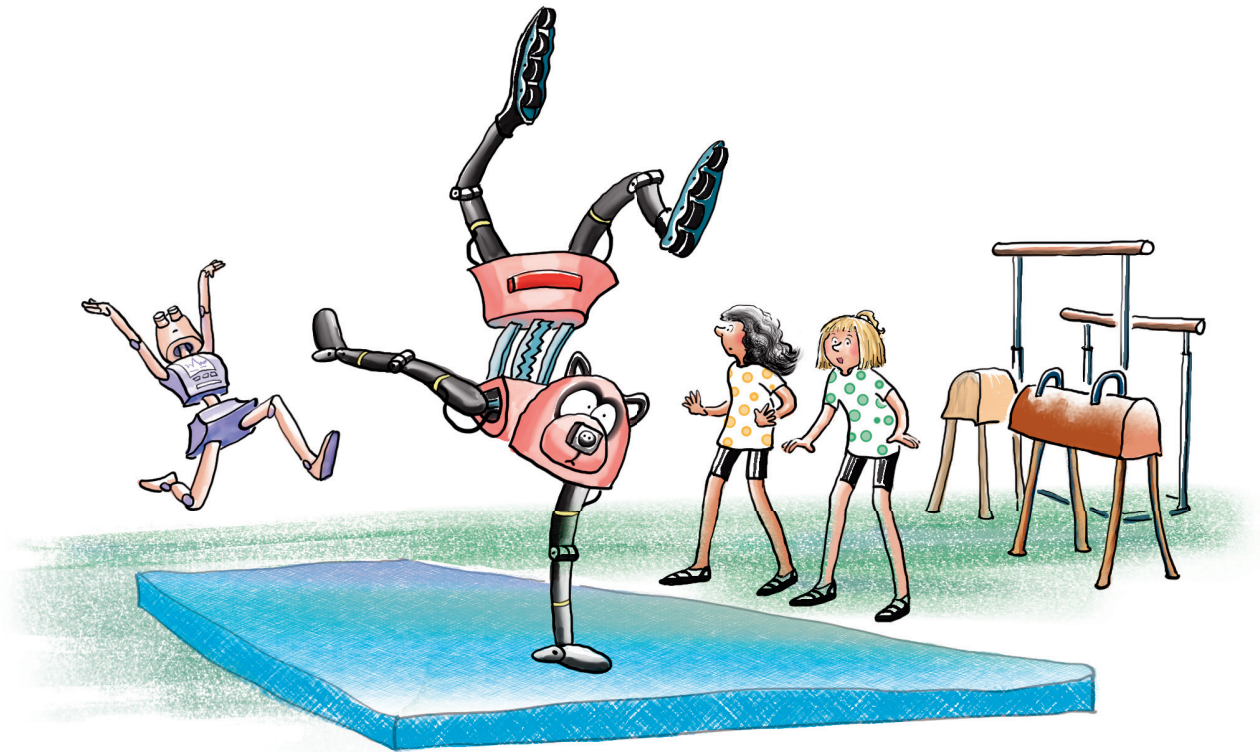
'Heeft ze gisteren andere robots ontmoet?' komt Rivano ertussendoor.

'Papa zei tijdens het ontbijt dat onze robots eventjes niet met onbekende robots mogen praten. Dat vindt hij gevaarlijk.'

Ik denk na. Gisteren heb ik in het park hardgelopen. Ik heb er eigenlijk niet op gelet wat **Panda** deed.

Terwijl Joudia, Rivano en ik met elkaar kletsen, praten onze robots ook met elkaar. Ik weet niet wat die machines altijd met elkaar te bespreken hebben. Ik geloof dat niemand dat weet.

We komen bij het schoolplein. School is altijd leuk. Kennisvakken oefenen we thuis met onze robots. Op **school** doen we gezamenlijk dingen, zoals sporten, knutselen, spelen, dansen of experimenteren in het laboratorium. Rivano zoekt meteen zijn vriendjes op. Joudia en ik besluiten naar de sport-hal te gaan en we kleden ons snel om.

In de hal is een groep kinderen aan het zaalvoetballen. Joudia en ik kiezen voor de turntoestellen en beginnen de radslag te oefenen.

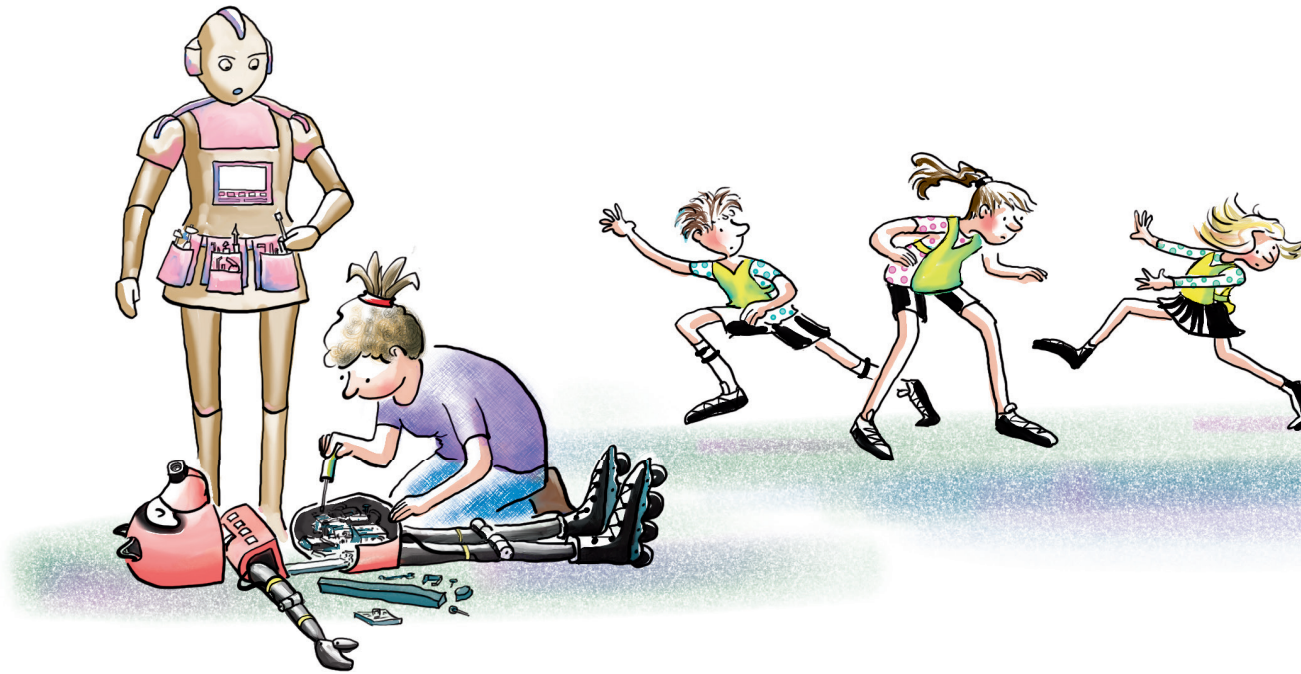
Panda staat met de andere robots te praten. De machines maken wilde gebaren en ik zie een aantal **lampjes** knipperen. Plotseling verspreiden ze zich. Panda rolt samen met Joudia's robot Lindy naar ons toe.

'Wij willen ook sporten,' zegt Lindy.

'Dat kan niet,' antwoordt Joudia. 'Radslag is niets voor robots.'

'Jullie zijn niet de baas over ons,' zegt Panda. Ze neemt een aanloop, gaat op haar handen staan en ...

Met een **klap** valt ze naast de mat. Een verontrustend gerinkel klinkt in haar binnenste.

Meteen pak ik mijn bril om de technische dienst te bellen: 'Dag, mijn robot is stuk. Kan iemand haar komen repareren?'

Naast ons klinken boze stemmen. Sommige robots zijn zomaar het voetbalveld op gelopen en trekken gekleurde hesjes aan.

'Ik doe ook mee,' roept Lindy.

Panda wil overeind komen, maar ik zeg dat ze moet blijven liggen. Dat is het beste, want je weet nooit wat er kapot is.

Inmiddels begint er een **voetbalwedstrijd** tussen de kinderen en de robots. Al snel staan de machines op voorsprong. De meeste robots zijn een stuk nieuwer dan Panda en ze bewegen ook veel soepeler. Ze voetballen beter dan ik dacht.

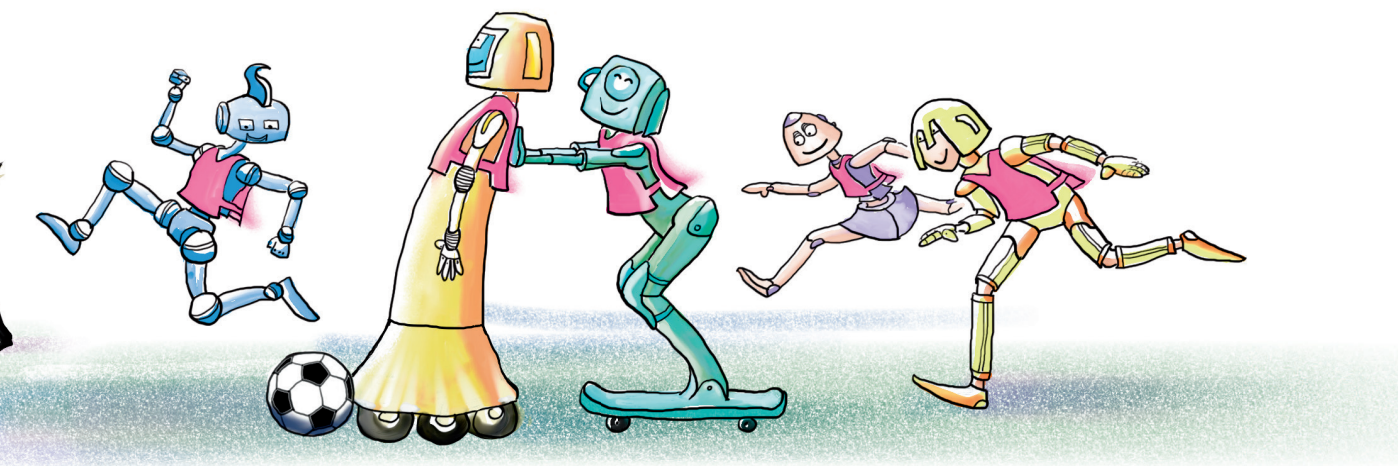
Er komt een vrouw op ons af. 'Dag, ik ben de **monteur**,' zegt ze. Een hypermoderne robot draagt haar gereedschap en meetapparatuur.

Verwonderd kijkt de vrouw naar het voetbalspel. Ze vraagt: 'Hebben jullie dit bedacht?'

Joudia en ik schudden ons hoofd.

De schade aan Panda is snel verholpen. Er zaten alleen wat schroefjes los.

De monteur spreekt Panda bezorgd toe. 'Je accu was oververhit,' zegt ze.

'Misschien heb je je te veel opgewonden? Houd je maar een beetje rustig.'
Panda springt overeind.

'Vooruit, rij maar een stukje,' zegt de monteur. 'Dan kun je voelen of alles in orde is.'

Mijn robot geeft geen antwoord, maar skeelert razendsnel naar het voetbalveld.

'Panda!' roep ik. 'Kom onmiddellijk terug!'

Alle kinderen staan nu aan de zijlijn, want ze willen niet langer met de robots voetballen. Die machines moeten gewoon gehoorzamen!

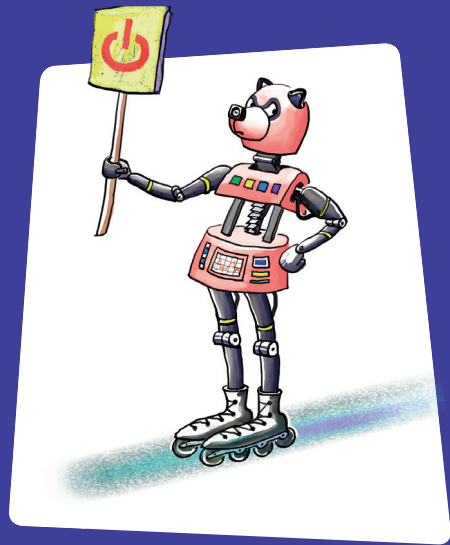
De monteur fronst haar wenkbrauwen. 'Dit is echt heel **zorgwekkend**.

Sinds kort is er nieuwe software, waarmee robots van elkaar kunnen leren.

Maar samen voetballen? Dit kan nooit de bedoeling zijn!' De vrouw richt zich tot haar robot: 'Olivia, check de nieuwsberichten eens. Zijn er ook op andere plekken softwareproblemen?'

Olivia begint te zoemen en draait haar hoofd helemaal rond, net zoals Panda vanmorgen deed. Dan loopt de robotassistent het veld op en gaat naast Panda staan. 'Wat is de stand?' vraagt ze.

'Olivia!' roept de monteur. 'Kom onmiddellijk terug! Olivia!'

Het is 2050. Kinderen gaan alleen naar school om leuke dingen te doen, zoals sporten, dansen of experimenteren in het laboratorium. Leren doet iedereen thuis met zijn eigen robot, die oppas, leerkracht én verzorger is. Op een ochtend doet Jasmijns robot raar. Ook de robot van haar vriendin doet vreemd. De zelfsturende auto's zijn van slag en de voedselprinter gaat zijn eigen gang. Wat is er aan de hand?

Dit is een kijkverhaal, een verhaal met extra veel illustraties van Heleen Brulot. Lees, kijk en geniet!

Sluit aan bij leesmethode
estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3575-4

9 789048 735754

kijkverhaal

toekomst

zwijsen.nl

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846